

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: F. M.

proti

žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje,
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2025, č. j. KUPA-18543/2025-3,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 3. 9. 2025, č. j. KUPA-18543/2025-3, a rozhodnutí Městské policie Sezemice ze dne 11. 8. 2025, č. j. SEZ-5817/2025/MP/Mo, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 9. 2015, č. j. KUPA-18543/2025-3, ve spojení s rozhodnutím Městské policie Sezemice ze dne 11. 8. 2025, č. j. SEZ-5817/2025/MP/Mo, byla s odkazem na § 11 odst. 1 písm. b) zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v rozhodném znění (dále též „InfZ“), odmítnuta žádost žalobce ze dne 28. 7. 2025 o informace (žalobce se „dozvěděl“ o „řízení, které probíhá na základě oznámení č. j. SEZ-4815/2025/MP/MO“, a žádal o „zaslání oznámení o přestupku a příslušné fotodokumentace“, jelikož není účastníkem daného řízení), neboť dle žalovaného jde „o nově vzniklé informace“, které „jsou součástí spisového materiálu a jako takové mohou být podkladem pro rozhodnutí správního orgánu v přestupkovém řízení“, jež „není dle žalovanému dostupných informací pravomocně ukončeno“. Poskytnutí požadovaných informací žalobci by mohlo „narušit rozhodovací činnost povinného subjektu“.
2. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z něho vůbec není zřejmé, proč žalovaný využil možnosti dané mu zákonem [obrat „může“ v § 11 odst. 1 písm. b) InfZ] a žádost o informaci odmítl, když nejde o důvěrnou informaci a poskytnutím této informace žalobci nemůže být ohrožen průběh řízení. Navíc požadovaná informace není dle žalobce „v ničem nová“.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
5. Podle § 11 odst. 1 písm. b) InfZ povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím.
6. Hlavním smyslem uvedené výluky je především ochrana vnitřních procesů a rozhodovací činnosti orgánů veřejné moci (aby osoby připravující rozhodnutí mohly volně diskutovat, vytvářet koncepty, stanoviska, doporučení, analýzy a zvažovat různé varianty rozhodnutí bez tlaku veřejnosti). Předčasné zveřejnění neúplných nebo rozpracovaných podkladů by navíc mohlo být zavádějící. Možnost odepřít informaci trvá zásadně, dokud není příprava ukončena rozhodnutím, byť nepravomocným, jakkoliv nelze vyloučit, že v některých případech může dojít k ohrožení rozhodovacího procesu i zveřejněním informací z nepravomocně skončeného správního řízení a odepření přístupu k informacím bude představovat přiměřený prostředek k dosažení legitimního cíle (jímž je i ochrana práva účastníka řízení na spravedlivý proces)].
7. Chce-li proto povinný subjekt výše citované ustanovení InfZ užít, musí nejprve přesvědčivě zdůvodnit, proč považuje předmětnou informaci za novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí (tedy musí obhájit „novost“ předmětné informace, neboť ne každá informace, která slouží jako podklad pro určité rozhodování, bude současně splňovat podmínku „nové informace“), a současně uvést, k jakému budoucímu rozhodnutí se vztahuje. Jelikož § 11 odst. 1 InfZ obecně upravuje tzv. fakultativní zákonné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace (srov. výraz „může“), musí se povinný subjekt (na rozdíl od

obligatorních důvodů pro odmítnutí žádosti – k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2025, č. j. 21 As 29/2025 – 32, bod 45) rovněž zabývat tím, proč je omezení práva na informace v tomto konkrétním případě nezbytné (např. musí vysvětlit, proč by poskytnutí požadované informace ohrozilo přípravu konkrétního rozhodnutí), a tuto svou úvahu musí náležitě odůvodnit [tuto zákonnou výlukou pro neposkytnutí informací by měl povinný subjekt aplikovat pouze v nezbytných případech, kdy na základě poměrování shledal pro neposkytnutí informací důvod v demokratické společnosti nezbytný k ochraně jiných konkurujících práv či hodnot (k tomu viz např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2025, sp. zn. IV. ÚS 2375/24, bod 32)]. Aby takové úvahy mohl povinný subjekt (potažmo žalovaný) učinit, musí mít samozřejmě požadovanou informaci k dispozici, resp. měla by být součástí správního spisu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2023, č. j. 4 As 111/2023-32, bod 24), byť je soudu zřejmé, že žadateli nelze umožnit nahlížení do té části správního spisu, která obsahuje informaci, jejíž poskytnutí žadatel požaduje a kterou dle správních orgánů poskytnout nelze, jinak by tímto způsobem mohl obejít výluky z práva na informace (viz opět rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2023, č. j. 4 As 111/2023-32, bod 25). V nyní projednávaném případě však požadovaná informace nebyla součástí správního spisu, který žalovaný soudu předložil, soudu proto není zřejmé, z čeho při posuzování charakteru požadované informace správní orgány vycházely. Již jen z tohoto důvodu musel soud jejich rozhodnutí pro vady řízení zrušit (viz již opakovaně zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2023, č. j. 4 As 111/2023-32, bod 24) a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

8. Správní orgány též přesvědčivě nevysvětlily, proč považují oznámení o přestupku za novou informaci, která vznikla při přípravě konkrétního rozhodnutí. Ne každá informace, která slouží jako podklad pro určité rozhodování, je totiž „*novou informací*“ ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) InfZ (za novou informaci judikatura považuje tradičně např. rešerše, analýzy postupů, koncepty rozhodnutí atp.).
9. Již vůbec pak ze správního spisu není patrné, na základě čeho správní orgány dospěly k závěru, že příprava rozhodnutí ještě nebyla ukončena, když ve správním spise žádá informace o stavu přestupkového řízení není obsažena. Dle názoru soudu též není relevantní, že řízení nebylo ukončeno „*pravomocně*“, neboť možnost odepřít informaci trvá, jak již bylo vysvětleno pod bodem 6 tohoto rozhodnutí, zásadně dokud není příprava ukončena rozhodnutím, přičemž toto rozhodnutí nemusí být pravomocné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2020, č. j. 7 As 245/2019-28, body 20 až 23). Konečně správní orgány nevysvětlily ani to, proč je v daném případě odepření informace v demokratické společnosti nezbytné, resp. jakým způsobem by poskytnutí oznámení o přestupku mohlo „*narušit rozhodovací činnost povinného subjektu*“ (nález Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2025, sp. zn. IV. ÚS 2375/24, bod 32). Samozřejmě nelze vyloučit, že i zveřejnění oznámení o přestupku by mohlo (např.) ohrozit schopnost správního orgánu přestupek řádně projednat, resp. zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a následně vydat spravedlivé rozhodnutí (hrozí např. ovlivnění svědků před jejich výslechem, zveřejnění podkladů by vyvolalo nátlak, který by znemožnil nestranné zvážení argumentů apod.), odmítnutí poskytnutí informace však v takovém případě musí být, jak bylo zdůrazněno výše, řádně zdůvodněno.
10. Soud tedy uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné (§ 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2023, č. j. 4 As 111/2023-32, bod 31). Soud proto nemůže přezkoumat zákonnost žalobou napadeného

rozhodnutí, tj. přezkoumat, zda závěr žalovaného, resp. povinného subjektu o tom, že požadovanou informaci neposkytne, je či není správný, resp. zda správní orgány nepřekročily meze správního uvážení či jej nezneužily. Z těchto důvodů soud žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání zrušil (§ 76 odst. 1, 3, § 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pouze pro úplnost soud dodává, že i kdyby zcela nahradil všechny chybějící úvahy povinného subjektu a žalovaného a dospěl by k závěru, že poskytnutí požadované informace nebrání § 11 odst. 1 písm. b) InfZ, nemohl by vzhledem k absenci požadované informace ve správním spise vydat tzv. informační příkaz ve smyslu § 16 odst. 6 InfZ (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2024, č. j. 5 As 91/2023-48, body 36 a 37). Požadovaná informace totiž nepochybně bude obsahovat i osobní či jiné chráněné údaje, a proto ji nebude možno žalobci poskytnout bez dalšího. Bude tedy nejprve nutno posoudit, zda se na některý z údajů obsažených v požadované informaci vztahuje ochrana podle § 8a odst. 1 InfZ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2024, č. j. 1 As 300/2024-41, č. 4673/2025 Sb. NSS, a ze dne 30. 7. 2024, č. j. 1 As 93/2024-26). Soud by ani nemohl odpovídajícím způsobem zajistit ochranu procesních práv těch osob, u nichž by bylo zjištěno, že jejich údaje jsou podřaditelné pod § 8a odst. 1 InfZ. I za účinnosti nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále jen „GDPR“) totiž platí, že správce osobních údajů, jímž je v tomto případě podle čl. 4 odst. 7 GDPR povinný subjekt, je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, č. 3155/2015 Sb. NSS, body 107 až 110, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 As 189/2014-50, č. 3185/2015 Sb. NSS, ze dne 30. 6. 2015, č. j. 7 As 49/2015-57, a ze dne 8. 4. 2020, č. j. 10 As 227/2018-41, bod 23) povinen jednat s takovou osobou, jejíž osobních údajů se žádost o poskytnutí informací dotýká, jako s dotčenou osobou ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu, popř. jako s účastníkem řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 4. 2025, LH proti Ministerstvu zdravotnictví, C-710/23). V řízení před soudem však takto postupovat nelze, neboť to žádný předpis, jímž se řízení řídí, neumožňuje.

11. Úkolem žalovaného tedy bude v nyní posuzované věci znovu rozhodnout při respektování výše uvedených závěrů soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný současně zohlední informace mu známé z úřední činnosti (zda byla žádost podána u většího počtu povinných subjektů bez zjevné obsahové souvislosti požadovaných informací, zda nebyla podána v reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli či osobě s ním spojené atp.) a zajistí, aby prostřednictvím podávání žádostí o informace nebylo právo či systematicky obcházena speciální zákonná úprava nahlížení do správního spisu [tedy aby třetí osoby neobešly zákonnou regulaci nahlížení do správního spisu tím, že k témuž využijí postup podle InfZ (srov. k tomu nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 38/18, body 86 a 87, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018 – 53)]. Konečně bude třeba zvážit, zda poskytnutí informace nebrání jiná ustanovení InfZ. Krajský soud tímto rozhodnutím nepředjímá výsledek rozhodnutí o žádosti žalobce. Ostatně, jak s odkazem na stanovisko prof. Gerlocha (s nímž Ústavní soud „souhlasil“) připomněl Ústavní soud v odůvodnění nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (bod 61), InfZ je primárně provedením informační povinnosti podle čl. 17 odst. 5 Listiny, nikoliv nástrojem k realizaci práva podle čl. 17 odst. 2 Listiny. Z čl. 17 odst. 5 Listiny však

neplatí právo požadovat jakékoliv informace o komkoliv nebo o čemkoliv, bez ohledu na to, zda jde o informace veřejné povahy (veřejně rozšiřované či dostupné), nebo informace udržované mimo veřejnost. Pokud by již samotný článek 17 odst. 2 Listiny dával jednotlivci právo požadovat po státních orgánech a orgánech územních samosprávních celků jakékoliv informace (a nejen po těchto institucích), stalo by se ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny, dle kterého jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny *přiměřeným způsobem* poskytovat informace o své činnosti, zbytečným. Nelze pochybovat o tom, že ústavodárce měl při přijímání Listiny tento rozdíl na paměti a že právo na informace zakotvené v čl. 17 odst. 2 Listiny je právem na informace šířené, veřejně dostupné, resp. určené k tomu, aby byly veřejnosti dostupné (v tomto smyslu je třeba rozumět mimo jiné názoru Ústavního soudu vyjádřenému v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 2/10, podle něž je „*právo na informace derivátem svobody projevu*“). Takovými informacemi např. jednotlivé podklady pro vydání rozhodnutí v neveřejném správním řízení nepochybně nejsou. Ani čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nezakládá všeobecné právo na přístup k informacím, které mají orgány veřejné moci k dispozici, ani těmto orgánům neukládá pozitivní povinnost takové informace žadatelům aktivně poskytovat. Toto právo a jemu odpovídající povinnost však mohou vzniknout, představuje-li poskytnutí informace nutný předpoklad pro výkon práva jednotlivce na svobodu projevu. Pro určení, zda se stěžovatel může dovolávat v konkrétním případě tohoto práva, Evropský soud pro lidská práva přihlíží k těmto kritériím: a) účel žádosti o informace, b) povaha požadovaných informací, c) role žadatele a d) zda byly informace připravené a dostupné (*Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku*, č. 18030/11, rozsudek velkého senátu ze dne 8. listopadu 2016, § 149–180, popř. *Zöldi proti Maďarsku*, č. 49049/18, rozsudek ze dne 4. dubna 2024).

12. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil (v daném případě se jedná o částku odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku), proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Přiměřená lhůta ke splnění povinnosti uložené výrokem II byla určena v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 1. dubna 2026

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu